

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
WAARNEMEND VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.269 van 21 september 2015
in de zaak A. 216.995/XIV-36.669

In zake: Ronald JANSSEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jürgen Millen
 kantoor houdend te
 3730 Hoeselt
 Tongersesteenweg 4/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 september 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de directeur van de gevangenis van Beveren van 14 september 2015 tot toepassing van een bijzondere veiligheidsmaatregel jegens Ronald Janssen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september, om 20:00 uur, en op 21 september, om 10:30 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jurgen Millen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adviseur Kristel Van Driessche, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord tijdens de zitting van 19 september 2015. Advocaat Katrien Gorissen, die loco advocaat Jurgen Millen verschijnt voor de verzoekende partij en attaché Wim van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord tijdens de zitting van 21 september 2015.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Vanwege geruchten over ontvluchtingsplannen van verzoeker uit de Centrale gevangenis van Leuven wordt jegens hem door de gevangenisdirecteur op 24 augustus 2015 een bijzondere veiligheidsmaatregel toegepast die eindigt op 31 augustus 2015.

De maatregel wordt een eerste keer verlengd op 31 augustus 2015 en een tweede keer op 7 september 2015.

3.2. Op 8 september 2015 wordt verzoeker overgebracht naar de gevangenis van Beveren.

3.3. De directeur van deze gevangenis verlengt een derde keer de bijzondere veiligheidsmaatregel op 14 september 2015, tot 21 september 2015.

Verzoeker wordt uitgesloten van alle gemeenschappelijke activiteiten en moet verplicht verblijven in de hem toegewezen verblijfsruimte. Gemotiveerd wordt:

“Betrokkene zou een ontsnapping beramen wij werden hierover geïnformeerd door politiediensten die een onderzoek voeren.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Het aan de Raad van State voorgelegde administratief dossier dient volledig te zijn.

Nadat de verwerende partij ter zitting van 19 september 2015 werd opgedragen het administratief dossier te vervolledigen, heeft zij twee stukken bijgebracht ten aanzien waarvan zij uitdrukkelijk de vertrouwelijkheid doet gelden “opdat de veiligheid verzekerd kan worden, m.n. de vrijwaring van de integriteit van personen die mogelijks geïdentificeerd kunnen worden als tipgevers omtrent de ontvluchttingsplannen”.

V. Ontvankelijkheid

5. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering, omdat de bestreden beslissing een veiligheidsmaatregel zou zijn die niet voor vernietiging, en dus ook niet voor schorsing, in aanmerking komt.

6. Zoals de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld en ook te dezen aanneemt, zijn de maatregelen die de directeur van een strafinrichting kan nemen met het oog op de goede werking en de goede orde van zijn inrichting en die uitsluitend of hoofdzakelijk zijn ingegeven door veiligheids- en voorzichtigheidsoverwegingen, loutere maatregelen van inwendige orde, waartegen in principe geen annulatieberoep open staat.

Anders zou het zijn wanneer de maatregel er uitsluitend of hoofdzakelijk toe strekt een gedetineerde te bestraffen wegens disciplinaire tekortkomingen.

7. De exceptie leidt tot het voorlopig onderzoek van het enig middel, waarin verzoeker juist beweert dat er sprake zou zijn van een verdoken tuchtsanctie.

VI. Enig middel

Standpunt van verzoeker

8. Verzoeker voert in een enig middel aan dat de bestreden maatregel minstens een tuchtsanctie is en “zelfs meer en meer de kenmerken [begint] te vertonen van een strafsanctie in de zin van artikel 6 EVRM”. Na drie weken wordt hem meegedeeld dat hij ervan verdacht wordt te ontsnappen, maar “zonder enige (te raadplegen) concrete informatie” en zonder dat hij zich kan verdedigen tegen wat hem ten laste wordt gelegd, zodat artikel 6 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging worden geschonden.

Beoordeling

9. Studie van het administratief dossier leert dat de bestreden maatregel op een uitermate wankle feitelijke grondslag berust.

De tips blijken afkomstig van tipgevers aan wier geloofwaardigheid de verwerende partij zelf duidelijk twijfelt. De betrokken informatie is gedateerd en werd niet meer geactualiseerd sinds eind augustus 2015. Ze komt des te meer achterhaald voor sinds verzoekers overbrenging op 8 september 2015 naar een andere gevangenis dan de Centrale gevangenis van Leuven (e-mail van de gevangenisdirectie van de Centrale gevangenis van Leuven van 28 augustus 2015, *in fine*).

10. Tegelijk kan op het eerste gezicht niet uit het administratief dossier worden afgeleid dat de verwerende partij, ondanks de formele motivering in de bestreden beslissing, in werkelijkheid verzoeker heeft willen straffen voor schuldig gedrag.

Vooralsnog is de Raad van State er niet van overtuigd dat met redelijke zekerheid aan de verwerende partij kan worden toegerekend dat zij heeft gehandeld met een disciplinaire bedoeling, namelijk met het inzicht om verzoeker leed toe te voegen vanwege zijn schuld aan zekere tekortkomingen.

11. De conclusie in de huidige stand van de procedure is dat er geen sprake lijkt van een tuchtstraf en dat ter zake dan ook niet verzoekers rechten van verdediging konden worden geschonden.

Het enig middel wordt vooralsnog niet bijgevalen.

12. In die omstandigheden lijkt de bestreden beslissing een maatregel van inwendige orde te zijn die niet ontvankelijk met een beroep tot nietigverklaring kan worden bestreden, en kan bijgevolg de Raad van State er evenmin de schorsing van bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,
bijgestaan door

Johan Pas,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De wnd. voorzitter

Johan Pas

Johan Lust